

ΤΙ ΧΡΩΜΑ ΕΧΕΙ Η ΑΓΑΠΗ;
Της Αστερίας Παπαγεωργίου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΑΜΑΝΤΙ
- B) ΘΕΟΔΩΡΟΣ
- Γ) ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ
- Δ) ΑΘΑΝΑΣΙΑ
- Ε) ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ
- ΣΤ) ΛΟΥΚΙΑ
- Ζ) ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Σκηνικές οδηγίες: Στη δεκαετία του 60', μία οικογένεια δεν είναι σαν τις άλλες. Ο πατέρας και κυρίαρχος του σπιτιού επιθυμεί και επιβάλλει όλοι οι απόγονοί του να είναι κορίτσια και όχι αγόρια. Ο λόγος; Πολύ απλά, θέλει οι κόρες του να μην είναι σαν κανενός άλλου δηλαδή, οι πιο όμορφες και οι πιο περιζήτητες. Σε μία κλειστή κοινωνία στην Κέρκυρα του 1960, όπου οι ρατσιστικές αντιλήψεις οποιουδήποτε είδους είναι πιο έντονες από ποτέ, ο Αμαντί, Αφρικανό παιδί το οποίο θα ανακατώσει τη ζωή αυτής της οικογένειας.

Σκοτάδι. Εμφανίζεται ο μικρός Αμαντί και στέκεται στην άκρη της σκηνής. Φως πάνω στον Αμαντί.

ΑΜΑΝΤΙ: (αμήχανα)

Ε, γεια σας! Είμαι ο Αμαντί και είμαι από την Γκάνα. Δε μου φαίνεται, ε; Ήρθα εδώ ως μετανάστης και μία πολύ ευγενική οικογένεια με υιοθέτησε και μου έδειξε στοργή. Εδώ που τα λέμε (φέρνει το χέρι του στο μάγουλο) είναι λίγο τρελούτσικοι και φαίνεται να έχουν κάποιο πρόβλημα με το χρώμα του δέρματός μου. (εξετάζει τα χέρια του) Εμένα μια χαρά μου φαίνεται πάντως! (γελάει). Σήμερα λοιπόν θα σας διηγηθώ την ιστορία μου, για το πώς δηλαδή αυτή η πολύ ευγενική οικογένεια με έκανε να νιώθω σαν το σπίτι μου. (βήχει)

(Φωτίζεται η σκηνή και μπαίνει μέσα η Μαγδαληνή με ένα μαντίλι στα μαλλιά να περπατάει ανέμελα και ξαφνικά να βλέπει ένα μωρό δίπλα σε κάδο απορριμμάτων.)

ΑΜΑΝΤΙ:

Όλα ξεκίνησαν όταν η κα Μπέλλου με βρήκε δίπλα σε έναν κάδο, ή τουλάχιστον έτσι μου είπαν. (κοιτάει προς τα πίσω και φαίνεται η Μαγδαληνή να παίρνει το μωρό στην αγκαλιά της και να τρέχει έξω από τη σκηνή. Σκοτάδι στη σκηνή.) Μετά με πήγε στο μεγάλο της σπίτι, όπου και με υποδέχτηκαν όλοι με ανοιχτές τις

αγκάλες.(Φως. Πίσω φαίνεται ο Θεόδωρος να τσακώνεται με την Μαγδαληνή η οποία κρατάει το μωρό στα χέρια της.) Ο κύριος Μπέλλος με αγαπούσε και αυτός.(κοιτάει πίσω και βλέπει τον τσακωμό)(γυρνάει αμήχανα και ξεροβήχει) Ε, πού είχα μείνει; Α ναι. Με αγαπούσαν όλοι πάρα πολύ!(σιγά σιγά ακούγονται οι φωνές της Μαγδαληνής και του Θεόδωρου) Εγώ καλύτερα να πηγαίνω!(Φεύγει από τη σκηνή)

Ακούγονται τώρα καθαρά τα λόγια της Μαγδαληνής και του Θεόδωρου στο σαλόνι του σπιτιού τους. Πίσω τους βρίσκεται ένας μεγάλος καναπές και μια πολυθρόνα στο πλάι. Μπροστά από τον καναπέ βρίσκεται ένα τραπεζάκι με φλιτζάνια και εφημερίδες. Στο βάθος στέκεται και η κα Αθανασία, υπεύθυνη του νοικοκυριού και παρακολουθεί έντρομη τον τσακωμό ανάμεσα στα αφεντικά της.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Ε είσαι τελείως βουρλισμένη!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Κι εσύ είσαι απάνθρωπος!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Δε πατείς καλά μου φαίνεται! Εγώ, ολόκληρος Θεόδωρος Μπέλλος να υιοθετήσω γιο και μάλιστα μαύρο!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Μάλιστα κύριε Θεόδωρε Μπέλλου(ειρωνεία)! Γιο και μάλιστα μαύρο! Γιατί τι έχει; Τι δε σου κάθεται καλά στο μάτι;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Α είσαι και γκαβή! Είναι μαύρο το παιδί γυναίκα! Μαύρο! Θα γίνουμε βούκινο εάν μας δουν με μαύρο μωρό!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Δε πα να χτυπιέσαι κύριος! Εγώ το παιδί αυτό θα το μεγαλώσω σαν δικό μου είτε θες είτε όχι! (βγαίνει από τη σκηνή θυμωμένη)

ΘΕΟΔΩΡΟΣ: (βαθύς αναστεναγμός)

Αχ! Η κατάσταση καταντάει γελοία σε αυτό το σπίτι! Πρώτα έκανε απεργία όλο το προσωπικό για υποτιθέμενη μείωση του μισθού και τώρα..! Ένα μαύρο παιδί και μάλιστα αγόρι! Τι θα απογίνω ο άμοιρος χριστέ μου! Θα γίνω ρεντίκολο στη πόλη και θα με έχουν για κανέναν τιποτένιο, για κανέναν κατσίβελο! (κάνει τον σταυρό του) Αχ τι θα απογίνω Χριστέ μου, αχ τι θα απογίνω! (βγαίνει από τη σκηνή αναστενάζοντας)

Μπαίνουν στη σκηνή η Μαγδαληνή με το μωρό στα χέρια της και η κα Αθανασία, η οποία κρατά ένα μαντήλι. Κάθονται στον καναπέ και η Μαγδαληνή αρχίζει να κλαίει.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Σώπα μάνα μ', σώπα! Δε κάνει να κλαις για τέτοια πράματα! Πρέπει να είσαι περήφανη για τον εαυτό σου!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Ναι, περήφανη που παντρεύτηκα έναν αχρείο! Έναν απάνθρωπο χωρίς καρδιά!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Σώπα, σώπα.(της σκουπίζει τα δάκρυα με το μαντίλι)

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: (κλαίγοντας)

Μα βρε Αθανασία μου είναι πράματα αυτά; Ολόκληρος οικογενειάρχης και άνθρωπος με αρχές να επιτρέψει σε τέτοιες προκαταλήψεις να του κάνουν το κεφάλι θολό και άδειο; (φυσάει τη μύτη της στο μαντήλι)

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Έννοια σου και άμα έρθει και ξαναπεί για το χρώμα του παιδιού θα του κάνω τη μούρη αφηρημένη τέχνη!(παίρνει το μαντήλι) Στο κάτω κάτω τι σκας; Μπας και βλέπει ποτέ τα παιδιά του; (η Μαγδαληνή κουνάει το κεφάλι) Εμ, είδες; Το μόνο που τον νοιάζει είναι να βγάλει τις κόρες του φόρα παρτίδα, μπας και βρει κανέναν άξιο γαμπρό και συνέταιρο!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: (εξετάζει την λερωμένη κουβέρτα του μωρού)

Για δεσ!(η Αθανασία σκύβει προς το μωρό) Έχει και όνομα!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Πώς το λένε το άμοιρο;

ΜΑΔΑΛΗΝΗ:

Σάμπως καταλαβαίνω κι εγώ; Κάτι στα εγγλέζικα είναι!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Πάμε να ρωτήσουμε τη Λουκία. Τα μαθαίνει αυτή τα εγγλέζικα, θα μας βοηθήσει!

Βγαίνουν και η δύο από τη σκηνή και σβήνει το φως. Μπαίνουν στη σκηνή η Λουκία και η Κωνσταντίνα, η μεγάλη και η μικρή κόρη της Μαγδαληνής και του Θεόδωρου. Κάθονται στον καναπέ. Η Λουκία παίρνει ένα βιβλίο και η Κωνσταντίνα ένα περιοδικό και ξεφυλλίζουν, με την Κωνσταντίνα να προσπαθεί να γυρίσει σελίδα την ίδια στιγμή με τη Λουκία.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: (μονολογεί)

Απορώ πότε προλαβαίνει και γυρνάει σελίδα τόσο γρήγορα! (κουνάει το κεφάλι και γυρνάει μία σελίδα από το περιοδικό)

Μικρή παύση καθώς και οι δύο διαβάζουν. Η Κωνσταντίνα κλείνει με φόρα το περιοδικό και το πετάει στο τραπέζακι μπροστά τους.

ΛΟΥΚΙΑ: (κοιτάει με έκπληξη την Κωνσταντίνα)

Προς τι ο εκνευρισμός;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: (σταυρώνει τα χέρια στο στήθος της)

Αυτά τα πρότυπα της κοινωνίας μας!(**παίρνει το περιοδικό και ανοίγει σε μία τυχαία σελίδα**) Κοίτα δω! Αυτή η Μέριλιν έχει καταλάβει κάθε περιοδικό που υπάρχει! Κοίτα εδώ! (**αρχίζει και γυρνάει σελίδες θυμωμένα**) Όλοι οι δημοσιογράφοι μιλάνε για την πάρτη της! Λες και είναι καμία πολύ σημαντική!(**πετάει το περιοδικό και πάλι στο τραπέζι**)

ΛΟΥΚΙΑ:

Να σου θυμίσω ότι είναι μία εξαιρετικά διάσημη Αμερικανή ηθοποιός. Τόσες ταινίες έχει γυρίσει! Λογικό να μιλάνε όλοι για αυτήν!(**γυρνάει το βλέμμα της στο βιβλίο**)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Μμμ, σιγά τις ταινίες! Καλύτερη η Μάρω Κοντού από δαύτη! Και όμορφη είναι και χιούμορ έχει!

ΛΟΥΚΙΑ:

Αυτή σου η έξαψη έχει να κάνει με το ότι δεν έχεις βρει ακόμα αγαπητικό που θέλει ο μπαμπάς; (**αφήνει το βιβλίο και φέρνει τα χέρια στη μέση**)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Να μη σε νοιάζει κουτσομπόλα! (**γυρνάει από την άλλη και κάνει μούτρα**)

ΛΟΥΚΙΑ:

Καλά, καλά (**χασκογελάει και γυρνάει στο βιβλίο της**)

Μπαίνουν μέσα η Αθανασία και η Μαγδαληνή με το μωρό στα χέρια.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Μπα! Εδώ είστε; Σας ψάχναμε σε όλο το σπίτι!

ΛΟΥΚΙΑ:

Εδώ είμαστε Αθανασία μου. (**κοιτάει την Κωνσταντίνα και κρυφογελάει**) Λύνουμε κάποια σοβαρά θέματα. (**ειρωνικά**)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Να λείπουν οι ειρωνείες στην σοβαρή μας συζήτηση!

ΛΟΥΚΙΑ:

Καλά, καλά, όπως θες αδερφούλα. (**συνεχίζει την ειρωνεία**)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Αθανασία! Με κοροϊδεύει!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Ααα σας παρακαλώ κυρίες μου! Εδώ έχουμε πιο σοβαρά θέματα να λύσουμε!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Τι είναι πιο σημαντικό από την πληγωμένη αυτοπεποίθησή μου Αθανασία;

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Ένα μωρό ίσως;

Οι αδερφές τινάζονται και κοιτιούνται με γουρλωμένα μάτια.

ΛΟΥΚΙΑ & ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Ένα μωρό;

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Μάλιστα! Ένα μωρό!

ΛΟΥΚΙΑ:

Κι άλλο αδερφάκι;

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Πολύ πιθανό!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Κι άλλη μικρή αδερφούλα;

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:(*χάνει λίγο την αυτοπεποίθησή της*)

Ε αδερφούλα, υπερεκτιμημένες στις μέρες μας,(*στρέφεται στη Μαγδαληνή*) έτσι δεν είναι κυρά μου; (*κάνει νόημα να κρύψει το μωρό*)

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Αμέ Αθανασία μου! (*πιάνει το νόημα και κρύβει το μωρό πίσω της*)

Οι δύο αδερφές έχουν πιαστεί χέρι-χέρι και πανηγυρίζουν.

ΛΟΥΚΙΑ & ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Θα έχουμε αδερφούλα!

ΛΟΥΚΙΑ:

Θα της δώσω όλα μου τα φορέματα!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Κι εγώ όλες μου τις κούκλες!

ΛΟΥΚΙΑ & ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Iuu!(*πανηγυρισμός*)

ΛΟΥΚΙΑ:

Τι λέγατε;

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Εμείς;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Ναι εσείς. Είναι κανένας άλλος εδώ μέσα;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Όχι αγάπη μου, απλώς αποφασίσαμε η Αθανασία κι εγώ να μοιραστούμε τα χαρμόσινα νέα!

ΛΟΥΚΙΑ:

Αχ τι ωραία! Πού είναι η αδερφούλα;

ΑΘΑΝΑΣΙΑ: (στον πανικό της)

Που αλλού να ναι κορίτσι μου; Βγαίνουν από αλλού μωρά;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Ναι βρε Λουκία περίμενες να μας φέρουν την αδερφούλα τώρα αμέσως;

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Πες το ψέματα!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Ορίστε;

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Τίποτα, τίποτα κορίτσι μου απλά να, λέω, πέστο για μεσημέρι κανείς;

ΛΟΥΚΙΑ:

Ωωω ναι, το πεθύμησα!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Αχ κι εγώ!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Τότε αποφασίστηκε! Πέστο για μεσημέρι! Πάμε Αθανασία μου!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Ναι κυρά μου πάμε να τις αφήσουμε να χαλαρώσουν!

Η Μαγδαληνή και η Αθανασία φεύγουν από τη σκηνή γρήγορα και οι αδερφές ξαναπιάνουν η μία το βιβλίο και η άλλη το περιοδικό.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Μήπως να πάω κι εγώ για ηθοποιός;(η Λουκία την κοιτάει περίεργα) Αφού έχω τα προσόντα! Εκεί να δεις πελατεία και ζήτηση! Εξάλλου έχω και ωραία μάτια!

ΛΟΥΚΙΑ:

Δε διαβάζεις κανένα βιβλίο να ξεστραβωθούν αυτά τα ωραία σου ματάκια λέω γω;

Σκοτάδι. Οι αδερφές φεύγουν από τη σκηνή. Φως. Μπαίνουν στη σκηνή η Αθανασία και η Μαγδαληνή. Η Αθανασία σκουπίζει τα χέρια της με μια πετσέτα.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Αχ Αθανασία μου τι θα κάνουμε;

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Δε ξέρω κυρά μου! Το 'χουνε δέσει κόμπο!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Και δεν είχαμε και την ευκαιρία να ρωτήσουμε την Λουκία για το όνομα!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Αυτό σε μάρανε τώρα κυρά μου; Εδώ με βάλατε να αλλάξω όλο το σημερινό μενού!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: (εξετάζει την κουβέρτα)

Να σου πω, μερικά είναι σαν τα ελληνικά! Α-Μ-Α,...μετά δε βγάζω τι λέει. Το τελευταίο είναι σίγουρα το Ι, το γράφει η Λουκία παντού στα βιβλία της, μαζί με κάτι άλλα εγγλέζικα που δε καταλαβαίνω.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Αυτό που καταλαβαίνω εγώ είναι ότι εάν δείχναμε στις τσούπρες το μωρό όχι μόνο θα μας σιχτίριζαν, θα έμεναν και στον τόπο!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Μα γιατί;

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Α είσαι και πολύ αργόστροφη κυρά μου,(η Μαγδαληνή την κοιτάει με αυστηρό ύφος) χωρίς παρεξήγηση.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Τέλος πάντων, τελείωνε κι εσύ με το φαγητό. Και φτιάξε και κάτι για το άμοιρο. Είμαι σίγουρη πως έχει να φάει ώρες, μπορεί και μέρες!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Ποντάρω στις μέρες και έχω κερδίσει το λαχείο!(η Μαγδαληνή την κοιτάει με αυστηρό ύφος) Όχι πως θα αγόραζα εγώ τέτοια πράματα. Έτσι να γελάσουμε το είπα.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Μμμ ατάκα του αιώνα!(ειρωνεία)

Σκοτάδι. Η Αθανασία και η Μαγδαληνή βγαίνουν από τη σκηνή.

Φως. Μπαίνει ο Θεόδωρος στη σκηνή μαζί με μία εφημερίδα και κάθεται στον καναπέ. Ανοίγει την εφημερίδα και παίρνει το φλιτζάνι του καφέ από το τραπεζάκι μπροστά του.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ: (μονολογεί)

Κοίτα δω χάλια. Οι άλλοι στην πρωτεύουσα τσακώνονται σαν το σκύλο με τη γάτα για την εξουσία του κράτους κι εδώ μόνο παράγκα δε μου 'χουνε φέρει!

Ακούγεται το κουδούνι της εξώπορτας.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Άντε ανοίξτε! **(καμία απάντηση)** Α, ναι ξέχασα. Φύγανε όλοι τους! **(με τόνο ειρωνείας στη φωνή του)**

Βγαίνει από τη σκηνή και ξαναμπαίνει με τον Δημήτρη, τον αδερφό του Θεόδωρου.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Καλώς ήρθες αδερφέ μου! Δε μου έγραψες πως θα ερχόσουν!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Με συγχωρείς βρε Θόδωρα αλλά βλέπεις σκούρα τα πράματα στην πρωτεύουσα!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Τα βλέπω αδερφέ, κάθε μέρα και χειρότερα. Μη στέκεσαι έτσι καλέ, αποθώσου! Θα σε κούρασε το ταξίδι!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Άστα να πάνε αδερφέ. Με το που μπήκε ο Παπαδόπουλος στη Βουλή, τίποτα δεν έμεινε όρθιο. Ένα ατελείωτο «ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ» ακόμα και για τα αυτονόητα!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Μάλιστα...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (αναστενάζει βαθιά)

Αχ... ας τα αφήσουμε όμως τώρα τα δυσάρεστα αδερφέ μου. Πώς είστε εσύ και η οικογένειά σου;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Λυπάμαι που το λέω αλλά θα πρέπει να τα ξανασιάσουμε τα δυσάρεστα!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Γιατί καλέ; Τι σας βρήκε;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ: Τι να σου πω αδερφέ!(**αναστεναγμός**) Όλο μου το προσωπικό παραιτήθηκε, έτσι ξαφνικά!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Πω πω! Και τώρα τι θα κάμνεις αδερφέ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Ούτε κι εγώ δεν ξέρω! Πάλι καλά που η Αθανασία έμεινε η καψερή. Αν δεν ήταν ούτε αυτή εδώ δεν θα την παλεύαμε!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Κοίτα να δεις!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Βέβαια το κωμικότερο είναι αυτό που θα σου πω τώρα!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Ποιο;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Η Μαγδαληνή μου έφερε στο σπίτι ένα παιδί!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Καλέ πότε ξανάμεινε έγκυος η Μαγδαληνή και δε μου το είπες;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Αυτό είναι το θέμα...Δεν έμεινε!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (**έκπληκτος**)

Μη μου πεις! (**σηκώνεται από την πολυθρόνα και πάει και κάθεται δίπλα στον αδερφό του**) Αδερφέ μου θέλω να ξέρεις ότι μια γυναίκα δεν είναι ποτέ λόγος για κλάματα ! Το ότι η Μαγδαληνή είδε άλλον άντρα δε σημαίνει ότι πρέπει να πάθεις ψυχοπλάκωμα--

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Μα τι ειν' αυτά που μου λες;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (**μπερδεμένος**)

Δεν σε άφησε η Μαγδαληνή για άλλον και έκανε παιδί μαζί του και ήρθε να υπογράψετε διαζύγιο;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Φάε τη γλώσσα σου γρουσουζή!(**χτυπάει το στήθος του**) Όχι, η Μαγδαληνή δεν με άφησε για άλλον! Χειρότερο πράμα συνέβη!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Τι συνέβη;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:
Αχ αδερφέ μου..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:
Αμάν πια! Όλο αχ και βαχ! Πες μου επιτέλους!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ: (πετάγεται όρθιος)
Η Μαγδαληνή μου έφερε στο σπίτι ένα μαύρο μωρό!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (έκπληκτος)
Πώς; Μαύρο; Απαπαπαπα! Τουλάχιστον είναι κορίτσι ή ζήτω που καήκαμε;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:
Ζήτω που καήκαμε!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:
Πωπωπω! Και τι θα κάμεις τώρα ε; Το ξέρεις πως έτσι και το μάθει καμιά θεια-Μπάμπена θα γίνεις βούκινο, όχι μόνο στην Κέρκυρα, σε όλη την ελληνική επικράτεια!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:
Με υποχρέωσες! Αντί να με καθησυχάζεις, παίζεις με τον πόνο μου!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:
Κάτι πρέπει να κάνουμε αδερφέ, και μάλιστα γρήγορα!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ: (ειρωνικά)
Βρε λες;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:
Κόψε τις ειρωνείες το θέμα είναι σοβαρό!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ: (ειρωνικά)
Μπα! Πώς σου ήρθε αυτό!;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:
Θόδωρα, πραγματικά, ώρες-ώρες δεν αντέχεσαι! Σου έφερε η γυναίκα σου μαύρο παιδί και δε σε νοιάζει τέσσερα!(σηκώνεται) Πάω Να δω αν το ορφανοτροφείο έχει κενές θέσεις για το άμοιρο! Τα λέμε αδερφέ μου! (φεύγει από την σκηνή)

ΘΕΟΔΩΡΟΣ: (κουνάει το κεφάλι του)
Μα τι στο καλό; Απολωλαθήκανε όλοι τους εδώ μέσα;

Βγαίνει από τη σκηνή και μπαίνει η Λουκία και κάθεται στον καναπέ με ένα βιβλίο. Μπαίνει και η Αθανασία με το πανάκι του μωρού στα χέρια της.

ΛΟΥΚΙΑ:(διαβάζει απόσπασμα από βιβλίο)
«Στις 11, όμως, ξέσπασε στην ατμόσφαιρα μία από τις τρομερές εκείνες θύελλες των τροπικών περιοχών. (σηκώνεται και κάνει βόλτες στο σαλόνι) Δυνατοί ανατολικοί

άνεμοι καθάρισαν τα σύννεφα που είχαν μαζευτεί εδώ και τόσο καιρό και το βράδυ ο ημιφαγωμένος δίσκος του Άστρου τα Νύχτας πέρασε μεγαλοπρεπώς μέσα από τους ξάστερους ουράνιους αστερισμούς» **(κλείνει το βιβλίο)**...Αχ Ιούλιε Βερν, πάντα καταπληκτικός! **(κάθεται στον καναπέ)**Να πάω πάλι στην βιβλιοθήκη του πατέρα να βρω κι άλλο!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Λουκία μου! Σε έψαχνα παντού!

ΛΟΥΚΙΑ:

Τι έπαθες Αθανασία;

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Να σου πω κορίτσι μου, εσύ που τα πιάνεις τα εγγλέζικα, μπορείς να μου πεις τι λέει εδώ;

ΛΟΥΚΙΑ:

A-M-A-D-I. Αμαντί. Τι είναι αυτό;

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Αμαντί ε; Πωπω. Ευχαριστώ κορίτσι μου! Να πηγαίνω κι εγώ, μη σε ενοχλώ που διαβάζεις!

ΛΟΥΚΙΑ: (μπερδεμένη)

Τίποτα Αθανασία μου! Άντε πήγαινε!

Η Αθανασία φεύγει φουριόζα με το πανάκι στα χέρια της και η Λουκία ανασηκώνει τους ώμους της. Στη συνέχεια, φεύγει κ εκείνη από την σκηνή κατευθυνόμενη προς την βιβλιοθήκη της έπαυλης.

Σκοτάδι. Μπαίνει στη σκηνή η Μαγδαληνή και κάθεται στον καναπέ με το μωρό στα χέρια της. Μετά από λίγο μπαίνει και η Αθανασία με το πανάκι στα χέρια της.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Κυρά μου! Βρήκα πώς το λένε το παιδί!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Αλήθεια Αθανασία μου; Για πες, για πες!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Αμαντί! Μου το είπε η Λουκία μας, την βρήκα πριν από λίγο μόλις έπλυνα το πανάκι κα τη ρώτησα! Τύχη βουνό! **(κάθεται δίπλα στην Μαγδαληνή)**

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: (κοιτάει το μωρό)

Αμαντί! Τι γλυκούλης που είναι!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Ναι μωρέ! Ποιος άκαρδος θα το άφησε μόνο του;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Δεν ξέρω. Αυτό που σίγουρα ξέρω όμως είναι ότι αυτό το παιδί θα το μεγαλώσω με ή χωρίς την βοήθεια του Θεόδωρου!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Έτσι μπράβο κυρά μου! Καλόκαρδη όπως πάντα!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Δεν ξέρω αν αυτό που θα πω ακούγεται περίεργο μα...**(κοιτάει το μωρό)** Πιστεύω πως αυτό το μωρό θα μας αλλάξει τη ζωή!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Καθόλου περίεργο κυρά μου! Εξάλλου, κάθε παιδί, ανεξάρτητα από το αν είναι κόκκινο ή μπλε αποτελεί το καλύτερο μέλλον του κόσμου!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Αχ πόσο καλά τα λες Αθανασία μου! **(συγκινείται)** **(κοιτάει πάλι το μωρό)** Καλώς ήρθες Αμαντί!

Σκοτάδι. Η Μαγδαληνή βγαίνει από τη σκηνή και μπαίνει ο Δημήτρης ο οποίος ψάχνει την Αθανασία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Αθανασία μου να σου πω..

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Κύριε Δημήτρη! Δεν είχατε γράψει πως θα έρθετε! Πωπω! Και δεν έχω έτοιμο και το φαγητό!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Κάτσε βρε Αθανασία μου, δεν θα κάτσω πολύ! Να σε ρωτήσω-

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Εμ πώς καλέ! Δεν θα σας περιποιηθούμε μια που ήρθατε;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Αθανασία, σε παρακαλώ άκουσέ με, είναι σοβαρό!**(η Αθανασία τον ακούει προσεκτικά)** Ξέρω για..**(κοιτάει γύρω γύρω μην είναι κάποιος και τους ακούει)** το μωρό! Μίλησα με τον Θεόδωρο και του είπα ότι θα πάω να βρω αν υπάρχει περίπτωση να τον δεχτούν σε κάποιο ορφανοτροφείο! Και μάντεψε! Μπορούν να το πάρουν!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Για μισό λεπτό. Ποιος σας είπε ότι το μωρό δεν το θέλουμε;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Ο Θόδωρας.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Ααα τώρα εξηγείται. Πήγαινε πες στις αδερφές ότι το παιδί δεν θα πάει εκεί!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Πώς; Μα γιατί!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Γιατί η κυρία Μαγδαληνή αποφάσισε να το μεγαλώσει! Με ή χωρίς την βοήθεια του κύριου Μπέλλου!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Μα, το παιδί είναι αγόρι! Και είναι και μαύρο!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Και τα μούτρα σου γελασμένα! Τι διαφορά έχει αν το παιδί είναι μαύρο ή άσπρο ή μπλε ή βιολετί, μου λες;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Τώρα που το λες.. Έχεις ένα δίκιο.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Ακόμα εδώ είστε; Πηγαίνετε βρε να ενημερώσετε πως το παιδί δεν πάει πουθενά!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Μάλιστα!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Και να φροντίσετε να φυτρώσει καλά και στο μυαλό του κυρίου Μπέλλου!

Ο Δημήτρης βγαίνει από τη σκηνή φουριόζος. Σκοτάδι. Βγαίνει η Αθανασία και στη σκηνή μπαίνει ο μεγάλος Αμαντί. Φως πάνω του.

ΑΜΑΝΤΙ:

Κάπως έτσι έγινα κι εγώ μέλος της οικογένειας Μπέλλου. Η κυρία Μαγδαληνή με φρόντισε σαν δικό της παιδί, μαζί με την κυρία Αθανασία. Η Λουκία και η Κωνσταντίνα όταν με είδαν στην αρχή δεν μπορούσαν να πιστέψουν ότι ήμουν αγόρι, και μάλιστα μαύρο! (γελάει) Μάλιστα, η Κωνσταντίνα βάλθηκε να μου βάψει τη μούρη μου άσπρη γιατί νόμιζε πως ήμουν άρρωστος. Ο κύριος Μπέλλος δεν μου μιλούσε σχεδόν καθόλου. Έκανε σαν να μην υπήρχα. Όμως κατά βάθος πιστεύω ότι δεν με μισούσε τόσο! Μου αγόραζε ρούχα και παιχνίδια και όταν ήταν η ώρα να πάω σχολείο, μου πήρε βιβλία και μολύβια. Δεν πήγα σε κανονικό σχολείο βέβαια. Η κύριος Μπέλλος το θεωρούσε υπερβολή! Έτσι, συμφώνησε με την κυρία Μαγδαληνή να πληρώνει έναν δάσκαλο να έρχεται σπίτι και να μου μάθει τα γράμματα! Τώρα μεγάλωσα βέβαια και είμαι έτοιμος, με την βοήθεια και του κυρίου Μπέλλου να πάω να σπουδάσω!

Βγαίνει από την σκηνή. Σκοτάδι. Μπαίνουν στην σκηνή όλοι εκτός από τον κύριο Μπέλλο και την Κωνσταντίνα. Η Μαγδαληνή κάθεται στον καναπέ και η Λουκία δίπλα της με μία βαλίτσα δίπλα της. Φως. Η Αθανασία μπαίνει στη σκηνή τρέχοντας και πάει και στέκεται όρθια δίπλα στην Μαγδαληνή με μία πετσέτα στα χέρια της.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:(λαχανιασμένη)

Έφυγε το παιδί;

ΛΟΥΚΙΑ:

Όχι ακόμα Αθανασία μου. Ετοιμάζεται.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Πάλι καλά! Σε λίγο είναι έτοιμη και η φογάτσα! Κρίμα που δεν θα κάτσει το πουλάκι μου για Πάσχα!

ΛΟΥΚΙΑ:

Τα είπαμε αυτά βρε Αθανασία μου! Πρέπει να φύγει για Αμερική!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Αυτή η Αμερική σας έφαγε όλα σας!

ΛΟΥΚΙΑ:

Αφού προσφέρει πιο πολλές ευκαιρίες από ότι η Ελλάδα και το ξέρεις!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Αχ, αχ.

Μπαίνει στη σκηνή ο Αμαντί, μεγάλος πια με κουστούμι και τα μαλλιά καλοχτενισμένα.

ΑΜΑΝΤΙ:

Χαίρετε!

ΛΟΥΚΙΑ:

Γεια σου Αμαντί!(σηκώνεται και πάει δίπλα του) Πώς σου φαίνεται που θα πας στο Αμέρικα, που λέει και η Αθανασία;

ΑΜΑΝΤΙ: (γελάει)

Σαν όνειρο μου φαίνεται! Δεν το πιστεύω πως μου δόθηκε η ευκαιρία να σπουδάσω!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Άντε καλέ ανοησίες! Όλα τα παιδιά πρέπει να σπουδάσουν και να μορφωθούν!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Πότε φεύγεις παιδί μου;

ΑΜΑΝΤΙ: **(κοιτάει το ρολόι του)**

Σε μισή ώρα κυρία Μαγδαληνή.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Βρε πόσο καιρό θα σου πάρει να με πεις μαμά; **(σηκώνεται και πάει να τον αγκαλιάσει)**

ΑΜΑΝΤΙ: **(την αγκαλιάζει)**

Αφού δεν είσαι η κανονική μου μαμά!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Σε μεγάλωσα; **(ο Αμαντί κουνάει το κεφάλι καταφατικά)** Σου έδωσα αγάπη και στοργή; **(ο Αμαντί κουνάει και πάλι καταφατικά το κεφάλι)** Ε τότε; **(τον ξανααγκαλιάζει)**

ΑΜΑΝΤΙ: **(γελάει)**

Εντάξει μαμά.

ΛΟΥΚΙΑ:

Σου έχω έτοιμη και τη βαλίτσα σου! **(πάει πίσω στον καναπέ και παίρνει την βαλίτσα του Αμαντί και του τη δίνει)**

ΑΜΑΝΤΙ:

Δεν έπρεπε! Μπορούσα και μόνος μου!

ΛΟΥΚΙΑ:

Έπρεπε να κάνω κάτι για να προσφέρω! Κοτζάμ άντρας μας έγινες!

ΑΜΑΝΤΙ:**(γελάει)**

Ευχαριστώ.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ: **(ακούγεται μικρό κουδουνάκι από την κουζίνα)**

Ωπ! Η φογάτσα είναι έτοιμη!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Πρόσεχε μη τσακιστείς! Δεν είσαι ακόμα νέα και ωραία!

ΑΘΑΝΑΣΙΑ:

Θα το εκλάβω ως κοπλιμέντο για την σοβαρή και σοφή μου αύρα!

Όλοι γελούν και η Αθανασία βγαίνει από την σκηνή.

ΛΟΥΚΙΑ:

Να πηγαίνω κι εγώ Αμαντί μου!**(τον φιλάει στο μάγουλο)** Καλό ταξίδι και καλή επιστροφή!

ΑΜΑΝΤΙ:

Ευχαριστώ Λουκία! Εις το επανιδείν!

Η Λουκία βγαίνει από την σκηνή και μπαίνει ο Θεόδωρος με σοβαρό ύφος.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Α εδώ είσαι Αμαντί.

ΑΜΑΝΤΙ: (γυρνάει και βλέπει τον Θεόδωρο)

Κύριε Μπέλλου! Ναι εδώ είμαι, περιμένω να περάσει το ταξί μου να φύγω!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Μάλιστα... Πώς σου φαίνεται που θα πας στο εξωτερικό;

ΑΜΑΝΤΙ:

Υπέροχο! Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για την ευκαιρία που μου δώσατε!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Ε τώρα, είναι ό,τι πρέπει να κάνει ένας πατέρας για το παιδί του!

Όλοι γυρνούν και κοιτούν με γουρλωμένα μάτια τον Θεόδωρο.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Πώς;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Μην είσαι τόσο έκπληκτη! Μιας και ο Αμαντί ποδαρίζει εδώ και τόσα χρόνια στο σπίτι μου, δεν έχει το δικαίωμα να είναι γιος μου;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Για κάτσε μισό λεπτό. Εσύ δεν έλεγες ότι εάν έχουμε μαύρο παιδί θα γίνουμε βούκινο και πως θα μας αποκληρώσουνε οικογενειακώς;

ΑΜΑΝΤΙ: (γυρνάει στον Θεόδωρο)

Είπατε τέτοιο πράγμα;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ: (γιώθει λίγο άβολα)

Πάψε βρε Μαγδαληνή μου! Ακούς εκεί! Τέλος πάντων, (φέρνει το ένα χέρι στον ώμο του Αμαντί) τώρα είσαι και επισήμως ο μονάκριβος γιος του Θεόδωρου Μπέλλου!

ΑΜΑΝΤΙ:

Αλήθεια; Αχ κύριε Μπέλλου! Σας ευχαριστώ με όλη μου την καρδιά! Για τα πάντα και για πάντα!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Ψιτ! Μπαμπά! Μπαμπά ή πατέρα όποιο θες δεν με απασχολεί! (τον αγκαλιάζει) Και παιδί μου, με συγχωρείς για ό,τι είπα και έκανα, για τον τρόπο που σου φέρθηκα, για...

ΑΜΑΝΤΙ:

Δεν πειράζει πατέρα. Ας τα αφήσουμε όλα στο παρελθόν και ας απολαύσουμε ό,τι έχουμε και την χαρά που μοιραζόμαστε στο παρόν!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Τι έξυπνο παιδί...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ:

Άμα σου αστράψω καμία θα κάνεις πέντε σβούρες και θα δεις ποιος είναι ο πιο εύστροφος εδώ μέσα!

ΑΜΑΝΤΙ: **(κοιτάει το ρολόι του)**

Ωχ! Πέρασε η ώρα. Καλύτερα να πηγαίνω! **(πάει και αγκαλιάζει πάλι τη Μαγδαληνή)** Αντίο μητέρα! Αντίο πατέρα!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ & ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Αντίο παιδί μου!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ:

Α και να θυμάσαι! Ποτέ μην αφήσεις κανέναν να σου πει ότι μπορείς ή δεν μπορείς να κάνεις κάτι με κριτήριο το χρώμα του δέρματός σου!

ΑΜΑΝΤΙ: **(γελάει)**

Ναι πατέρα! **(γυρνάει στο κοινό)**

Κανένας δεν είναι κατώτερος, είμαστε όλοι ίσοι! Δεν κρίνει το χρώμα του δέρματός μας ή η εθνικότητά μας το αν είμαστε καλοί ή κακοί άνθρωποι! Να το θυμάστε και πάρτε και ως παράδειγμα εμένα! Τα λέμε άλλοι φορά φίλοι μου!

Ο Αμαντί φεύγει από τη σκηνή και η Μαγδαληνή και ο Θεόδωρος του αποχαιρετούν μέχρι να σβήσει το φως.

ΤΕΛΟΣ